

1950, full contactes del Arxiu Històric del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya © Fons Fotogràfic F. Català-Roca. VEGAP Lleida 2024

ACTIVITAT REALITZADA AMB LA COL·LABORACIÓ DE

Ajuntament d'Agramunt

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Diputació de Lleida
La força dels municipis

Consell Comarcal de l'Urgell

HORARIS
Dijous i divendres de 10.00 h a 14.00 h
Dissabte d'11.00 h a 14.30 h i de 17.00 h a 19.00 h
Diumenge d'11.00 h a 14.30 h

SERVEI EDUCATIU
L'Espai ofereix visites comentades amb tallers complementaris
per als centres educatius

INFORMACIÓ AMICS DE L'ESPAI GUINOVART I
CONCERTACIÓ DE VISITES EN GRUP
Telèfon 973 39 09 04 - A/e: info@espaiguinovart.cat

PROTECTORS CORPORATIS
Sr. Joan Uriach i Marsal

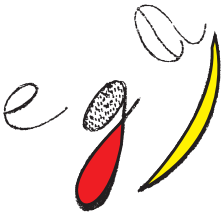

Jové
Balasch

MAS BLANCH I JOVÉ

Alsina

Plaça del Mercat, s/n
25310 Agramunt

Tel | Fax: 973 39 09 04
www.espaiguinovart.cat

GRUP TAÜLL

L'avantguarda efímera

20 octubre 2024 | 26 gener 2025
Agramunt (Lleida)

Grup Taüll.

L'avantguarda efímera

El Grup Taüll és un dels grups més icònics de l'avantguarda catalana de postguerra, i tot degut a una fotografia: la que captà el geni de Francesc Català-Roca sota l'absis de Taüll, un dia de primavera de 1955, a les portes de la III Biennal Hispanoamericana d'Art barcelonina, i amb les mirades penetrants de set reconeguts pintors del país: Jaume Muxart, Josep Guinovart, Joan-Josep Tharrats, Marc Aleu, Antoni Tàpies, Modest Cuixart i Jordi Mercadé.

Segons el testimoni del crític Cesáreo Rodríguez-Aguilera, els set pintors es trobaren en una tasca del centre de Barcelona, acompanyats del crític Arnald Puig i el poeta murcià Julián Andúgar, amb el propòsit de constituir una formació d'avantguarda en el marc de l'esmentada biennal. Jaume Muxart, en canvi, parla d'una reunió prèvia a l'Hotel Terminus impulsada per Antoni Tàpies i J.J. Tharrats. En una o altra cimera es proposà l'absis de Taüll com a icona insígnia i la decisió de traslladar la sessió fotogràfica al museu d'art, que comptà amb sis instantànies: tres sota l'absis, i les restants sota les escenes del Judici Final i David i Goliat, de Santa Maria de Taüll.

El Taüll era un grup en defensa de l'art nou i en contra de "l'art fals" propi dels certàmens franquistes; fins al punt que Cesáreo els tractà com a "grup d'art polític", que durà el que durà el certamen. Aquest esperit reivindicatiu impera en l'únic text que el Grup Taüll va publicar, a la revista Destino, en plena obertura de la biennal: un al·legat contra la mirada comercial, antiabstraccionista i retrògrada de l'art oficial barceloní, i defensor d'una avantguarda que lluiti "per anar cap endavant, per anar conquerint noves formes d'expressió artística més apropiades a les necessitats espirituals de la nostra època".

Tot i la manca d'estil unitari del grup, sobresurten tres corrents entre els set pintors: un d'abstracte per part de Tàpies (amb les primeres teles informals) i Tharrats (és el moment de les Maculatures); un d'expressiu: a cura de Muxart, Guinovart i Jordi -aquests darrers recent tornats del París existencialista- i un de darrer de magicista, en què destaquen Marc Aleu i Modest Cuixart.

Però el que relligava la divergència de mirades pictòriques era, sens dubte, el romànic: un far per l'avantguarda catalana des de Miró (qui n'elogiava la "potencialitat i severitat") fins al Dau al Set: (Puig n'admirava el misteriós "anonimat" dels artistes medievals). L'empremta del romànic reviu en la gravetat de Jordi, en el traç de Muxart, en el vigor de Guinovart, en la innocència d'Aleu, en les incisions de Cuixart, en l'anonimat de Tharrats o en la profunditat de Tàpies. Cristal·litza l'estat d'esperit d'un nou temps d'avantguarda que demanava una fórmula artística que fos alhora nacional, universal, simbòlica, primitiva i transcendent.

Albert Mercadé

Comissari de l'exposició

Grupo Taüll.

La vanguardia efímera

El Grupo Taüll es uno de los grupos más icónicos de la vanguardia catalana de postguerra, y ello se debe a una fotografía: la que captó el geni de Francesc Català-Roca bajo el ábside de Taüll, un día de primavera de 1955, a las puertas de la III Biennal Hispanoamericana d'Art barcelonina, y con las miradas penetrantes de siete reconocidos pintores del país: Jaume Muxart, Josep Guinovart, Joan-Josep Tharrats, Marc Aleu, Antoni Tàpies, Modest Cuixart y Jordi Mercadé.

Según el testimonio del crítico Cesáreo Rodríguez-Aguilera, los siete pintores se encontraron en una tasca del centro de Barcelona, acompañados por el crítico Arnald Puig y el poeta murciano Julián Andúgar, con el propósito de constituir una formación de vanguardia en el marco de la citada bienal. Jaume Muxart, en cambio, habla de una reunión previa en el l'Hotel Terminus impulsada por Antoni Tàpies y J.J. Tharrats. En una u otra cumbre se propuso el ábside de Taüll como icono insignia y la decisión de trasladar la sesión fotográfica al museo de arte, que contó con seis instantáneas: tres bajo el ábside y las restantes bajo las escenas del Juicio Final y David y Goliat, de Santa Maria de Taüll.

Taüll era un grupo en defensa de arte nuevo y en contra del "arte falso" propio de los certámenes franquistas; hasta el punto de que Cesáreo los trató como "grupo de arte político", que duró lo que duró el certamen. Este espíritu reivindicativo impera en el único texto que el Grupo Taüll publicó, en la revista Destino, en plena apertura de la bienal: un alegato contra la mirada comercial, antiabstraccionista y retrógrada del arte oficial barcelonés, y defensor de una vanguardia que luche "para avanzar, para ir conquistando nuevas formas de expresión artística más apropiadas para las necesidades espirituales de nuestra época".

Pese a la falta de estilo unitario del grupo, sobresalen tres corrientes entre los siete pintores: una abstracta por parte de Tàpies (con las primeras telas informales) y Tharrats (es el momento de las Maculaturas); una expresiva: a cargo de Muxart, Guinovart y Mercadé -estos últimos recién regresados del París existencialista- y una última magicista, en la que destacan Marc Aleu y Modest Cuixart.

Pero lo que religaba la divergencia de miradas pictóricas era, sin duda, el románico: un faro para la vanguardia catalana desde Miró (quien elogiaba su "potencialidad y severidad") hasta el Dau al Set: (Puig admiraba el misterioso "anonimato" de los artistas medievales). La estela del románico revive en la gravedad de Mercadé, en el trazo de Muxart, en el vigor de Guinovart, en la inocencia de Aleu, en las incisiones de Cuixart, en el anonimato de Tharrats o en la profundidad de Tàpies. Cristaliza el estado de espíritu de un nuevo tiempo de vanguardia que pedía una fórmula artística que fuera al tiempo nacional, universal, simbólica, primitiva y transcendente.

Albert Mercadé

Comisario de la exposición

La Fundació Privada Espai Guinovart d'Agramunt es complau a convidar-vos a l'exposició

GRUP TAÜLL

L'avantguarda efímera

La inauguració de l'exposició tindrà lloc el diumenge **20 d'octubre de 2024 a les 13.30 h.**

L'exposició romandrà oberta del 20 d'octubre de 2024 al 26 de gener de 2025.

Altres exposicions al Petit Espai

CARLES ROMAN

Abismes

13 octubre 2024 | 23 febrer 2025